

W i s a.

1. Femte menn'skans waggas wandra
Fröjd och smärta, hand i hand,
Följa henne genom lifwet
Troget fram till grafwens rand.

2. Smärtan stannar der och gråter
Att hon är wid jorden fäst:
Glädjen hoppar öfwer grafwen
Och blir Eliseens gäst.

3. Njut den sköna rosens ängor,
Förr'n hon wißnar utan frukt.
Låt ej kärleks ljuswa blomma
Dofta fåfängt bort sin lukt.

4. Glädjen sänkes ned med dagen
Öfwer blomstren, dem hon sår;
Hör dess ewigt milda stämmor,
Följ dess ewigt sälla spår!

Säljes i Bruzelii Bokläder för 1 fl. W:co.

U p s a l a,
tryckt hos Em. Bruzelius.
1827.

Malin gick i Herregårds-parken,
Till att fördrifwa sin orolighet,
Satte sig ned i grönnaste marken,
Hörde hur Lärkan sjöng, och hon gret.
Hela Naturen sig gläds att sig para,
Minsta fogel sin make ju får:
Jag allena måst ogifter vara,
Gud låte Alla få hemman i år.

2.

Lärkan gjorde, att unga Herr Grefwen
Der uti nejden skull' vara på jagt:
Af nyfikenhet dertill drefwen,
Hade han hört, hwad Malin hon sagt.
Öfkyldigheten hans hjerta månd' röda,
Alle fick hemman och Malin blef brud.
Uå! att sådana Grefwar fick höra
Allas hjertan som sucka till Gud.

N:o 518.

W i s o r

utur Romanen Rinaldo Rinaldini.

1. Uppå fältets gröna parker,
I de dystra bergets vrår,
Uti skog och ödemarker
Söker jag min älsklings spår.
2. Rinaldini! Dig mitt hjerta
Ängsligt söker natt och dag,
Och naturen wid min smärta
Har förlorat sitt behag.
3. Så den sorgena Rosa flagar,
Grrar utan lugn och frid,
Väntar honom alla dagar
Ur en grym och blodig strid.
4. Se, wid månans klara strimma
Malkas han en enslig stig;
Rosa ser gewäret glinna,
Som i busken gömmer sig.
5. Å! han kommer! O hur gerna
Jag hans famn till mötes går!
Slockna fritt, du nattens stjärna,
Kärlek lyser mina spår.
6. O! Hvar är han? Klara stjernor,
Sågen i den djerskes gång?
Dansar han med bygdens tårner
Och förgåter Rosas sång?
7. Tyst! Å! tyst! Det rörs i skogen!
Ha! Det ropar! Hvilken tröst!
Å! Min älskling är mig trogen!
Jag är såll — Jag hör hans röst.
8. Halt werda! Jag tar dig fången;
Länge har du fångslat mig!
Dig Rinaldo, framför mången,
Söker jag och finner dig.

1. Den jag älskar vill mig hata!
Nej! Å! nej! Det kan hon ej.
Hennes hjerta för mig brinner,
Fast än tungan säger nej!
Hwad hon säger tror jag ej!

2. Hastigt rodna hennes kinder,
Blott hon ser en skymt af mig,
Och hon flyr mig, ty hon fruktar
Att hon själf förräder sig.
Det dess rodnad säger mig.

3. Hon är rädd att med mig tala,
Hon sitt eget hjerta räds;
Men jag vet hwad henne fattas,
Och i tysthet berättar gläds:
Hon sitt eget hjerta räds.

1. Hvar kärleken bäddar der hvilas så skönt;
Der blir man af fröjd och lycksalighet frönt,
Der skämtar, der dyrkar man kånstornas bud,
Der hyllar en Yngling sin flicka som brud.

2. Der knytes den sköna i tusande band,
Och dansar på blommor till njenas land;
Och prydd uti Hymens försednande skrud,
Hon kysser sin Yngling och frönes till brud.

3. Så waggas de ljust i kärlekens famn,
Och slumra så trygga i sällhetens hamn,
I skygd under wingen af njenas Gud.
Så slumre hvar Yngling i famn af sin brud!
